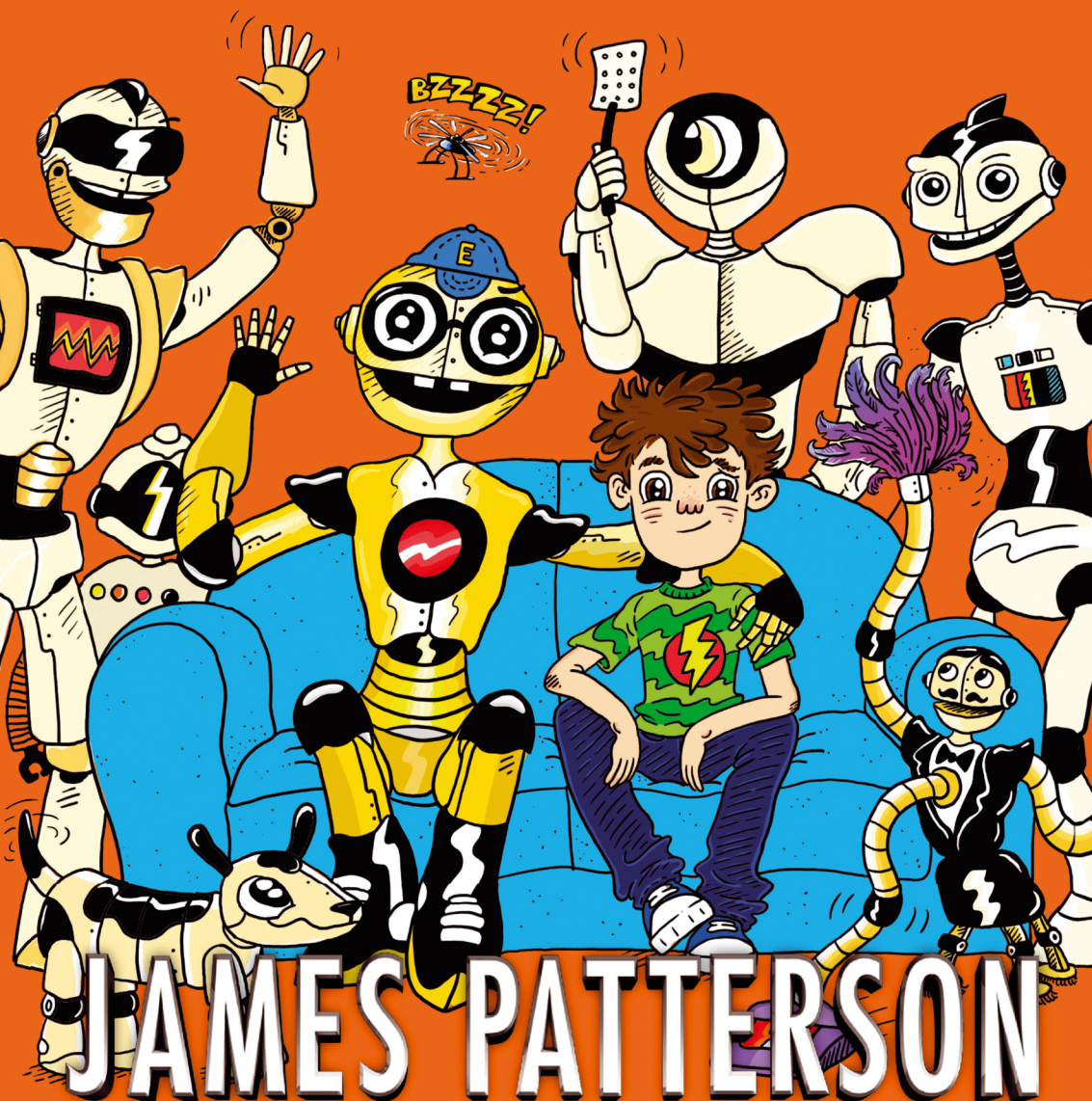

MIJN BROER DE ROBOT

JAMES PATTERSON

en Chris Grabenstein

Clavis

WELKOM IN MIJN ROBOTHUIS!

Pap

Hij is wat vreemd, maar hij tekent vette strips.

Sammy
Dat ben ik!

Mam

Ze is een genie. Helaas bouwt ze nogal domme robots.

Drone Malone

De robot voor al onze verkeersmeldingen en spionageacties.

Maddie

Het coolste zusje in de hele wereld – echt waar!

Meneer Glans

Hij bestrijdt vuil tot het om genade smeekt.

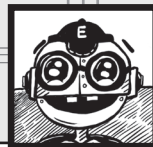
Hooikoorts

Zijn groene vingers zijn eigenlijk van aluminium.

Blitzen

Deze voormalige robotsporter is nu een nogal agressieve grasmaaier.

E

Hmm ... Ik zou niet weten waar hij goed voor is.

Deze robots doen alles voor ons in mijn hypermoderne huis, van ontbijt maken tot wc-papier aangeven. Wil je weten hoe ik bij zo'n groep robots terechtkom?

Kom maar binnen!

MIJN BROER DE ROBOT

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de schrijver of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met echte gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, is toevallig.

James Patterson en Chris Grabenstein

Mijn broer de robot

© 2014 James Patterson

© 2015 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Juliana Neufeld

Belettering illustraties: Conz

Vertaling uit het Engels: Machteld Kruijssen

Oorspronkelijke titel: *House of Robots*

Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company, New York – Boston

Little, Brown and Company maakt deel uit van Hachette Book Group, Inc.

Trefw.: robot, anders zijn, familie

NUR 283

ISBN 978 90 448 2430 8

D/2015/4124/043

Alle rechten voorbehouden.

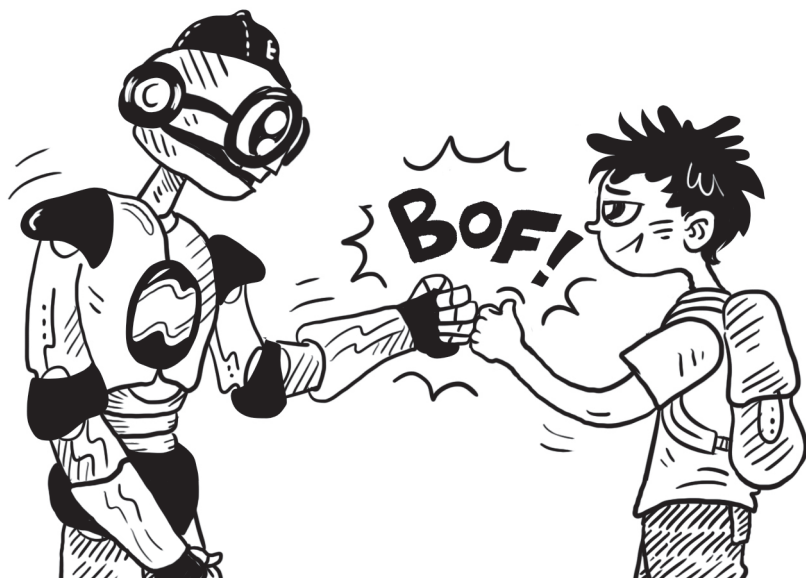
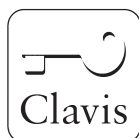
www.clavisbooks.com

MIJN BROER DE ROBOT

JAMES PATTERSON
EN CHRIS GRABENSTEIN

Met tekeningen van
JULIANA NEUFELD

Uit het Engels vertaald door
MACHTELD KRUIJSSEN

Voor mijn moeder.
- C.G.

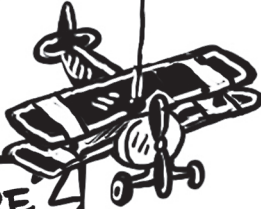
Voor India.

*Dank je voor tien geweldige jaren
aan de Palm Beach Day Academy.
En voor Andrea Spooner, mijn heldin.*

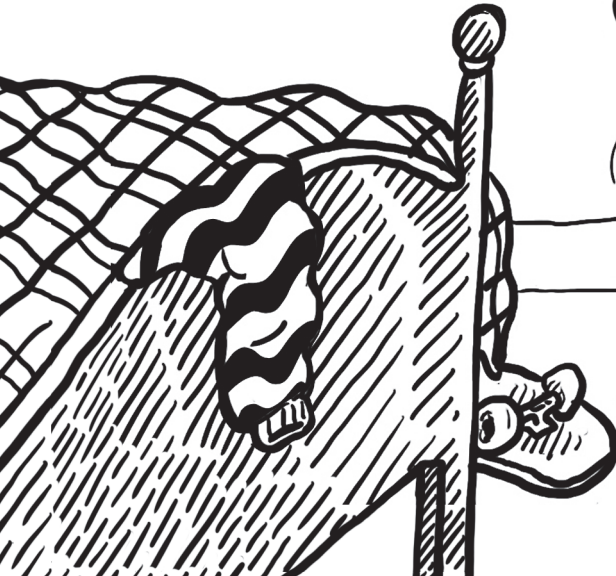
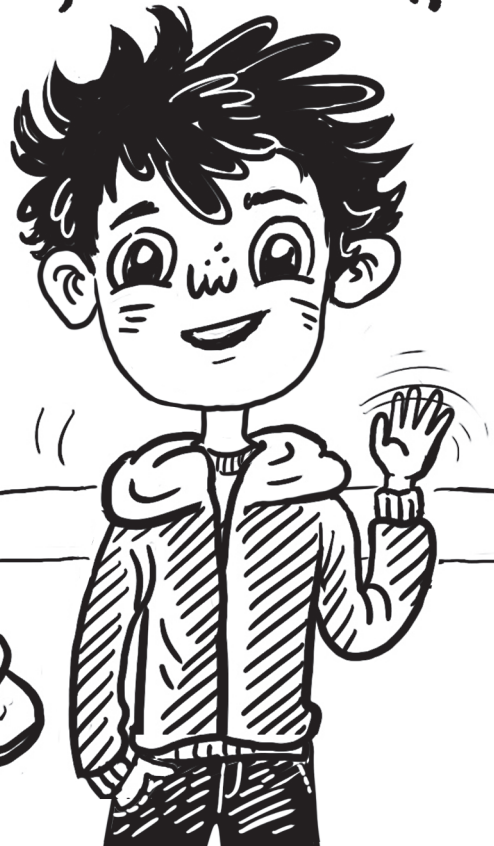
- J.P.

Hoi, ik ben Sammy.

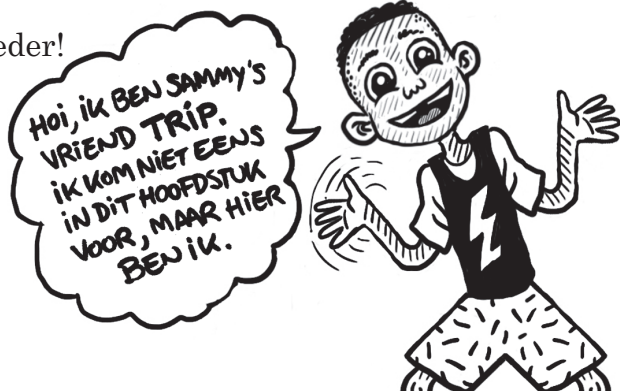
HOOFDSTUK 1

Hoi, ik ben Sammy Hayes-Rodriguez. Misschien ken je me? Ik ben dat jongetje over wie iedereen geintjes maakt omdat mijn moeder een robot met me mee naar school stuurt – wat wel het domste en meest belachelijke is dat iemand ooit is overkomen in de geschiedenis van de school (sinds de ontdekkingsreizigers en de allereerste basisschool, bedoel ik dan).

Ik wil je een wild en gestoord verhaal vertellen over deze robot. Hij denkt – en dit is geen grapje – dat hij mijn broer is.

En weet je van wie die domme robot dat rare idee heeft gekregen?

Van mijn moeder!

O, en raad eens? Mijn vader is het met dit idio-
te robotverhaal eens. Hij vindt mams stomme idee
'briljant'.

Gelukkig is Maddie het met mij eens.

Maddie is zonder meer het beste kleine zusje dat ik
me maar kan wensen. Heeft ze geen geweldige blau-
we ogen? O, wacht, dat is waar ook. De tekening is
in zwart-wit. Nou, geloof mij maar – haar ogen zijn

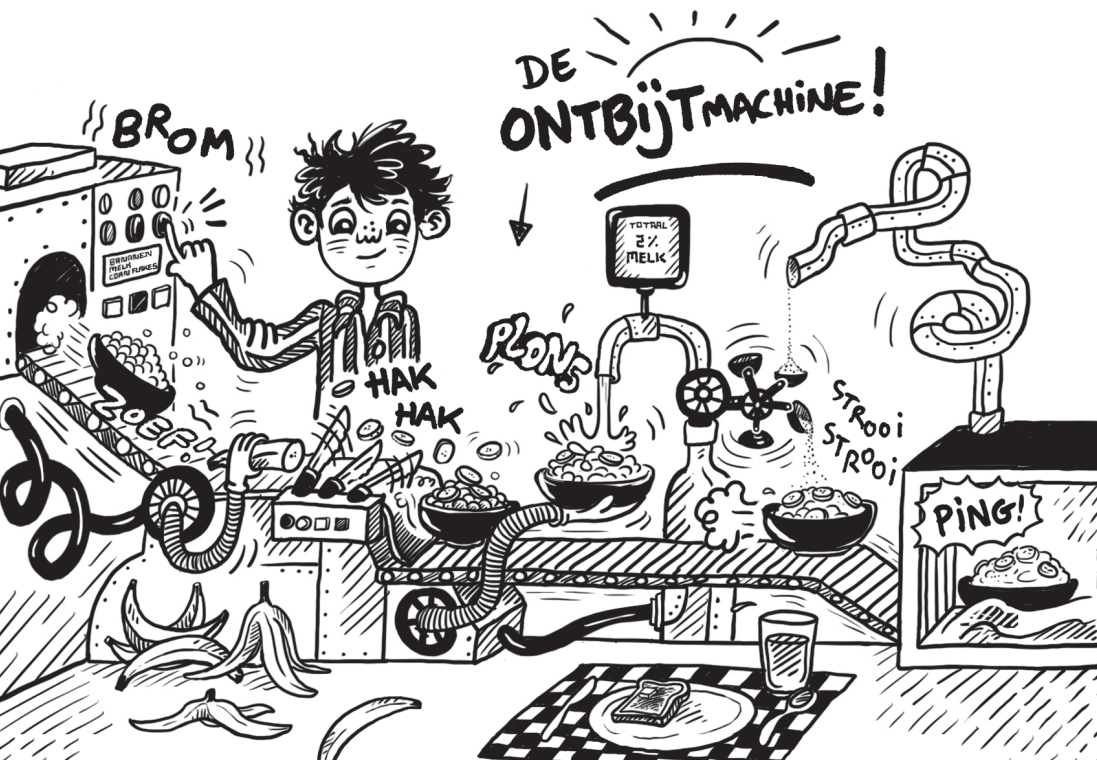
blauwer dan het blauwste potlood in de tekendoos.

Hoe dan ook, Maddie en ik hadden het over mams maffe plannetje tijdens het ontbijt, dat overigens geserveerd werd door een van de vele rare uitvindingen van mijn moeder – de Ontbijtmachine.

Druk op de knop voor cornflakes en de cornflakes tuimelen in een kom. De kom glijdt onder een melk-tap door en rolt dan langs de bananenversnipperaar en het suikervaatje naar het dienblad toe.

MADDIE

Wil je sinaasappelsap bij je cornflakes? Druk op de oranje knop.

Maar – en dit is heel belangrijk – druk NIET tegelijkertijd op de oranje knop en de cornflakesknop. Geloof mij maar. Het is nog erger als je tegelijk op cornflakes en roerei drukt.

Maddie en ik ontbijten altijd samen voor ik naar school ga. We bespreken alles met elkaar, ook al schelen Maddie en ik twee jaar. Dat betekent dat ze in groep vijf zou zitten – als ze naar school zou gaan, maar dat gaat ze niet.

Ik leg het later nog wel uit. Beloofd.

Maddie weet hoe gek mama en papa soms kunnen zijn. Eerlijk gezegd kan Maddie er een stuk beter mee omgaan dan ik, ook al is ze jonger.

‘Alles komt goed, Sammy. Beloofd.’

‘Maar je bent het ermee eens dat mams nieuwe idee belachelijk is, toch? Ik kan wel door de grond zakken van schaamte!’

‘Ik hoop van niet,’ zegt Maddie. ‘Ik zou je heel erg missen. Maar ja, haar plan gaat een beetje ver ...’

‘Maddie, het gaat zo “ver” dat het net zo goed op Mars had kunnen landen, samen met die robot. Kunnen ze rode rotsen overhoop halen!’

Oké, en dit is nog het ergste: mijn moeder heeft me verteld dat dit idiote idee deel uitmaakt van haar ‘belangrijkste experiment ooit’.

Yep. Ik ben mams proefkonijn. Ze heeft waarschijnlijk blaadjes sla in mijn lunchtrommel gestopt.

HOOFDSTUK 2

Mams 'Neem Een Robot Mee Naar School'-idee is zo supervreemd dat ze het er niet eens hardop over durfde te hebben in het bijzijn van Genna Zagoren, een meisje uit mijn klas met een pinda-allergie. Vanwege die allergie kan mijn beste maatje, Trip, nooit zijn lunch opeten met Genna aan tafel. Ik vertel je ook over Trip later wel meer. Beloofd.

Hoe dan ook, tijd om aan mams *superbelangrijke experiment* te beginnen: ik en een lopende, pratende afvalbak gaan naar school. Met z'n tweeën.

'Doe gewoon alsof hij je broer is,' zegt mam.

'Ik heb geen broer.'

'Vanaf nu wel.'

Kun je dit geloven? Ik niet.

En de robot? Ik denk niet dat hij echt zijn draai zal vinden in mijn klas. Behalve misschien tijdens Halloween.

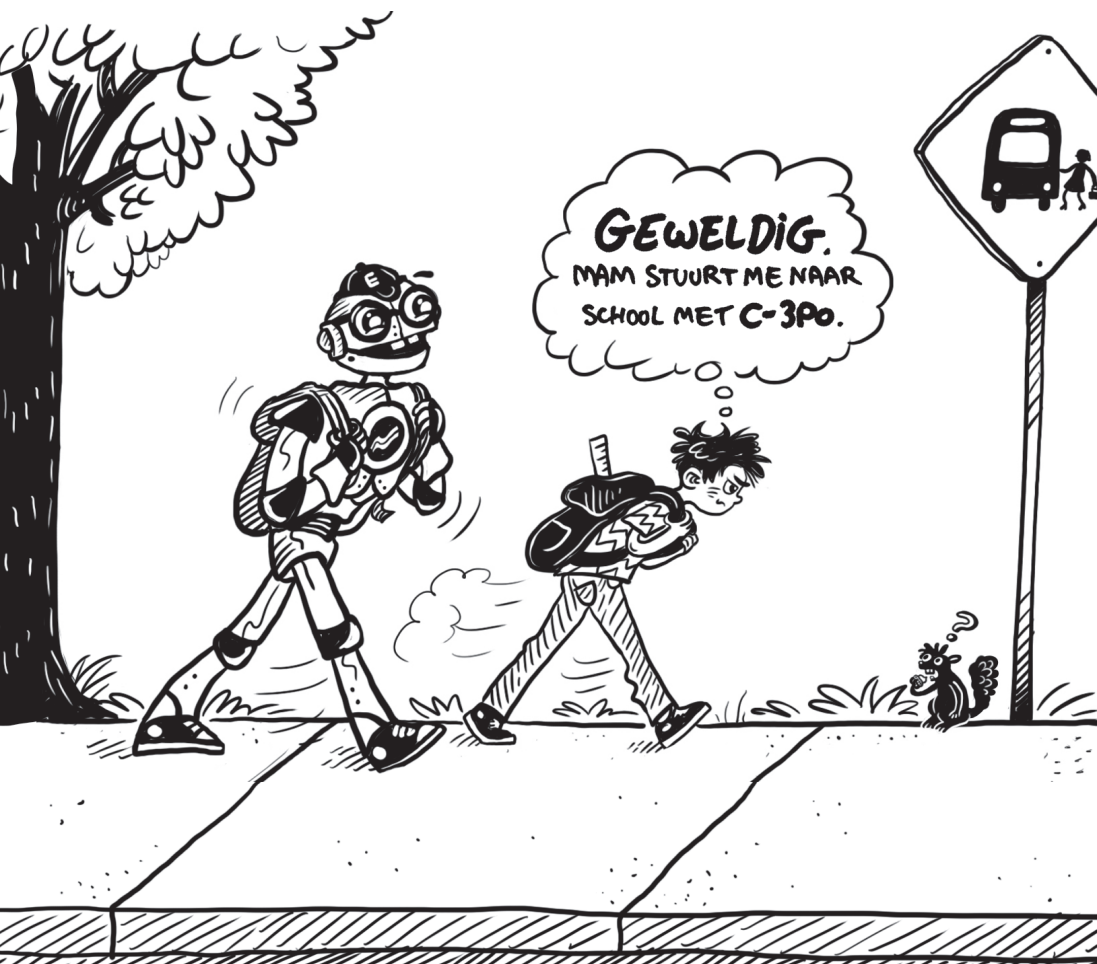
Hij heeft zijn kostuum al aan.

‘Goedemorgen, Samuel,’ zegt E zodra we de voordeur uit lopen en onderweg zijn naar de bushalte. ‘Wat een lekker weer om ons in te schrijven.’

‘Huh?’

‘Om ons in te schrijven. Om toegelaten te worden tot een instituut van kennis. In dit geval een hogeschool of universiteit.’

Ik krimp ineen en hoop dat niemand doorheeft dat ik naast een robotnerd loop.

‘We gaan niet naar een hogeschool,’ mompel ik. ‘Het is maar een basisschool.’

‘Uitmuntend. Geweldig. Dolletjes.’

Ik neem aan dat mam nog steeds aan E’s woordenschat werkt. Ik kan allerlei dingen horen rammelen als het enorme, onhandige ding naast me op de stoep loopt. De robot zwaait zijn armen heen en weer alsof hij in slow motion over het beton skiet. Zonder ski’s.

Ik zie dat E een nog grotere rugtas heeft dan ik.

Misschien bewaart hij daar zijn extra batterijen in.

HOOFDSTUK 3

Volgens mijn moeder – die *Elizabeth* heet – staat de naam van de robot, *E*, voor ‘Eihoofd’, zoals mam vaak wordt genoemd. Haar volledige naam is professor dr. Elizabeth Hayes en ze is superslim (behalve wanneer ze me superdomme dingen laat doen zoals voor de lol een pratende robot mee naar school nemen).

Mijn vader, Noah Rodriguez, zegt dat de naam *E* voor ‘Einstein Junior’ staat, omdat de robot zo’n genie is. Ha! Zou een genie zonder onderbroek naar school gaan? Dacht het niet.

Mijn zusje Maddie denkt dat *E* een prima naam is op zichzelf, en dat het niks betekent, behalve gewoon *E*.

Ik vind Maddies idee wel wat. Ze gaat misschien

niet naar school, maar ze is zo slim dat het bijna onmogelijk is om ruzie met haar te maken over wat dan ook. Geloof me, ik heb het geprobeerd.

Maar hoe meer tijd ik doorbreng met E, hoe meer ik doorkrijg wat zijn naam echt betekent: 'ERROR'!

'Denk erom, Samuel,' zegt E wanneer we bij de bushalte komen. 'Wacht altijd op de stoep op de schoolbus. Sta, speel of ren niet op de straat.'

Een paar van mijn vrienden staan al op de hoek. De meesten staren met open mond naar die onhandige machine met gloeiende, blauwe oogballen naast me. E volgt me als een trouwe sint-bernardshond.

'Waarom die grote, blauwe oogballen?' mompel ik. 'Kun je daar dingen mee invriezen?'

'Ga in een rij staan, kinderen, niet te dicht bij de straat,' kraakt E. Geloof het of niet: E kan glimlachen. En met zijn ogen knipperen. (Je kunt zijn minimotoren horen klikken en brommen in zijn hoofd als hij dit doet.)

'Ik doe deze suggesties zodat jullie een veilige ervaring met de schoolbus hebben,' gaat E verder.

Iedereen stopt met naar E te staren en kijkt in de plaats naar mij.

Alle kinderen zijn doodstil.

E is zonder meer de grootste ERROR die mijn moeder ooit heeft gemaakt – erger nog dan die keer dat ze een robot had ontworpen die de kattenbak moest schoonmaken en uiteindelijk kattenpoep door het huis smeed.

‘Wat is dat ding?’ vraagt Jan Bonkers, een van de kinderen die elke ochtend bij me in de bus zit.

‘Weer een van mijn moeders gestoorde robots,’ zeg ik terwijl ik boos naar E kijk.

‘Hoe heet hij?’

‘E. Dat staat voor “error”. Net als bij een computer.’

‘Het spijt me, Samuel,’ zegt E. ‘Maar je hebt het mis. Je verspreidt verkeerde informatie. Je opmerking is incorrect.’

Geweldig. Die stomme robot wil ruzie met me schoppen? Ongelooflijk.

Blijf lezen. Dit wordt nog leuk.

DE E VAN EDISON
THOMAS ALVA.

DE E VAN EDMONTOSAURUS
... ALLEEN IK WEEET
WAT DAT
BETEKENT!

DE E VAN
EXPERIMENT.

DE E VAN
ENDRM GOED?

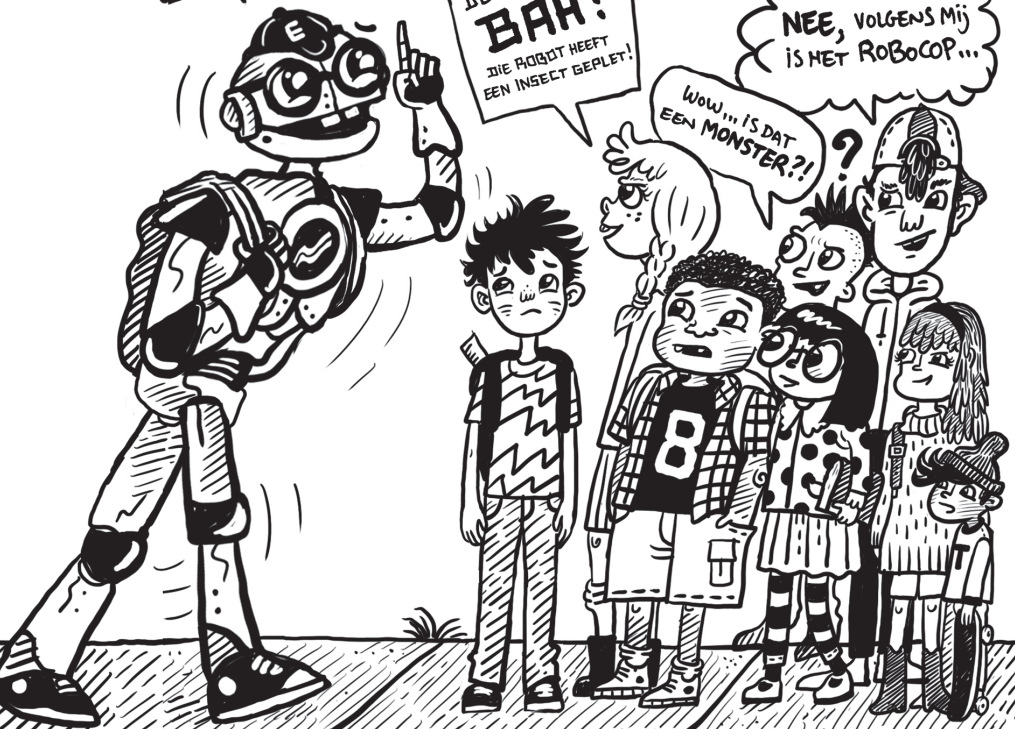
$$E=MC^2$$

DE E VAN
EGEL.

DE E VAN EEK!
BAH!
DIE ROBOT HEEFT
EEN INSECT BEPLET!

Wow... IS DAT
EEN MONSTER?!

NEE, VOLGENS MIJ
IS HET ROBOCOP...

HOOFDSTUK
4

Sorry, Samuel. “Error” is een absurde naam voor een technologisch geavanceerde machine die kan voelen, denken en handelen.’

‘Ga dan zelf wat doen en laat mij en mijn vrienden met rust!’

‘Sorry, Samuel. Ik ben geprogrammeerd om naar school te gaan. Dat is mijn belangrijkste functie.’

‘Nou, ga dan naar een school waar ik geen leerling ben.’

‘Sorry, Samuel ...’

‘Hé, Sammy,’ grapt Jan. ‘Misschien is dat zijn naam: “Sorry”! Hij biedt wel erg vaak z’n excuses aan.’

E draait zijn hoofd dertig graden naar links en kijkt naar beneden, in Jan Bonkers’ ogen. ‘Het spijt me, Jan.

Mijn naam is E. Je suggestie is volkomen onlogisch. Om te beginnen begint het woord “sorry” niet met de letter E.’

E draait zijn hoofd terug naar mij.

‘Ik moet met jou naar school, Samuel. Dat is wat mama me heeft verteld.’

‘Mama?’

‘Professor dr. Elizabeth Hayes.’

‘Ik weet hoe mam heet! En ze is niet jouw moeder, maar die van mij!’

Daar moet E zowaar van grijnzen. ‘Natuurlijk is Elizabeth mijn moeder. Misschien niet op de beperkte manier waarop jij de wereld ziet, Samuel, maar professor dr. Elizabeth Hayes heeft mij wel degelijk gemaakt en is daarom mijn moeder.’

‘Dus die robot is je broer?’ roept Jan. ‘Je robobroer? Je broerbot?’

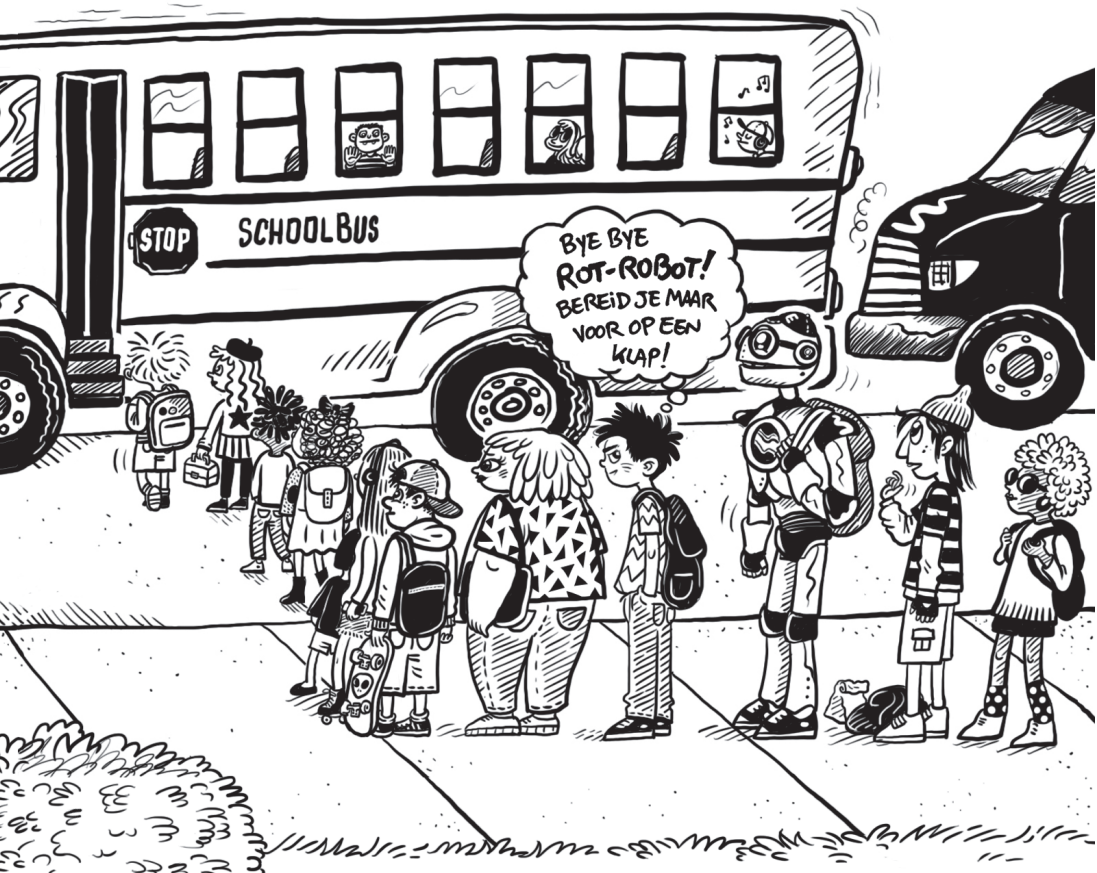
Iedereen bij de bushalte neemt dat over. ‘Robobroer, haha! Broerbot!’

Het begint lekker voor mij en 'Error', niet? Pff, ik denk dat ik hem al begin te haten.

Eindelijk komt de grote, gele schoolbus rammelend de weg op rijden, en plotseling besef ik dolgelukkig dat E nooit met mij naar school kan komen vandaag.

Robots kunnen geen trap opklimmen, toch? Ze rollen rond op wieltjes of duwen zichzelf van de muur af. Nou, je moet drie treden opklimmen als je in de bus wilt zitten. Dat kan E niet.

Zeg maar dag, robotjong!

HOOFDSTUK 5

Zodra we veilig in de bus staan,' piept E wanneer de chauffeur de deuren opent en we de steile treden kunnen zien, 'lopen we direct naar een zitplaats en blijven we gedurende de hele rit zitten met ons gezicht naar voren.'

'Juist, ja,' zeg ik terwijl ik met gemak de treden op spring.

Zodra ik de laatste tree ben opgeklommen, draai ik me om om naar E te zwaaien. Hij zal de rest van de dag op de stoep doorbrengen en dus geen medaille voor een perfecte eerste schooldag krijgen.

'Doei, zeg maar dag met je handje!'

Ja, ik geniet hiervan. Een beetje maar.

Maar wie het laatst lacht, lacht het best. Nou ja,

lachen kan de robot niet echt. Ik denk dat mam hem geen gevoel voor humor heeft gegeven.

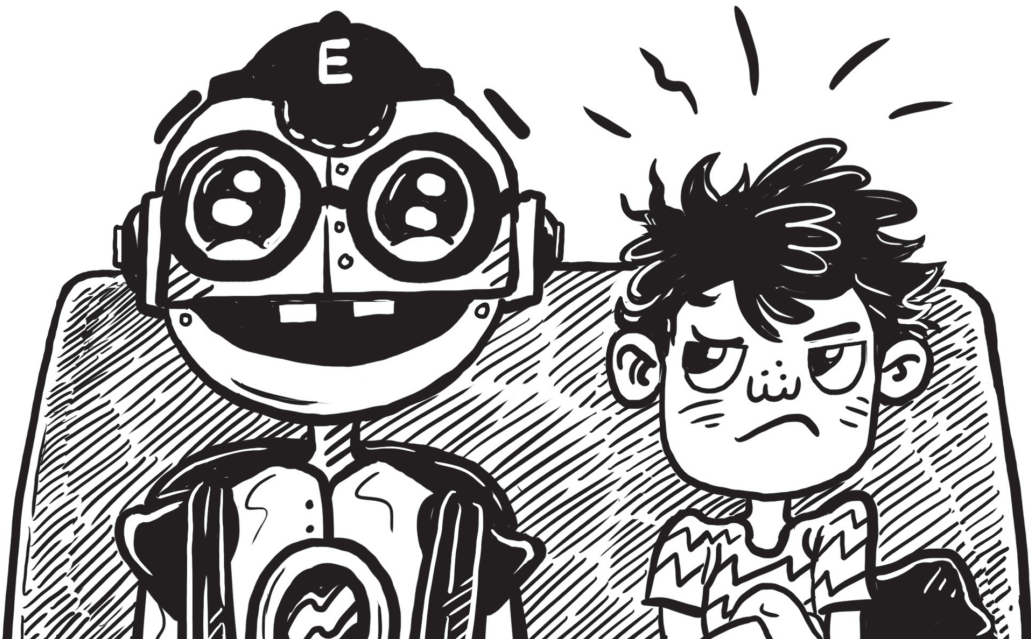
Maar wat E wél doet (en ik haat dat ik dit moet toegeven), is best gaaf.

Hij tilt één voet op de eerste tree en klimt dan het trapje op, nog sneller dan ik. KLIK, KLAK, KLIK, KLAK, KLIK.

‘Waarom ben je niet gaan zitten, Samuel?’ vraagt E, aangezien ik nog steeds in het gangpad sta met mijn mond open van verbazing.

‘Ja, jongeman,’ zegt meneer Jakobs, de buschauffeur. ‘Ga eens zitten.’

De deuren gaan dicht. De remmen maken een sis-send geluid, alsof ze de hele ochtend burrito’s met bonen hebben gegeten.

Yep. Ik ben onderweg naar school.

En E komt met me mee.

Heb ik al gezegd dat ik denk dat ik hem haat?

Nou, ik heb een besluit genomen.

Ik weet zeker dat ik hem haat.

HOOFDSTUK 6

Ik wil niet lelijk doen of het erin wrijven ... Maar raad eens wie er ontzettend gelijk had wat E betreft, en dat het een slecht idee was om hem naar school te sturen? Een gigantische ERROR?

Yep, dat was ik. Sammy Hayes-Rodriguez.

De eerste dag van mams experiment is een totale afgang, zoals ik al had voorspeld.

De beloning voor mijn inzicht?

De mogelijkheid om een unieke vergadering tussen een schoolhoofd, twee ouders, een leerling en een robot bij te wonen.

Aangezien ons huis in de wijk Sunnymede in South Bend, Indiana ligt, wonen we in totaal op negen minuten van Basisschool De Kreek (en onze auto heeft

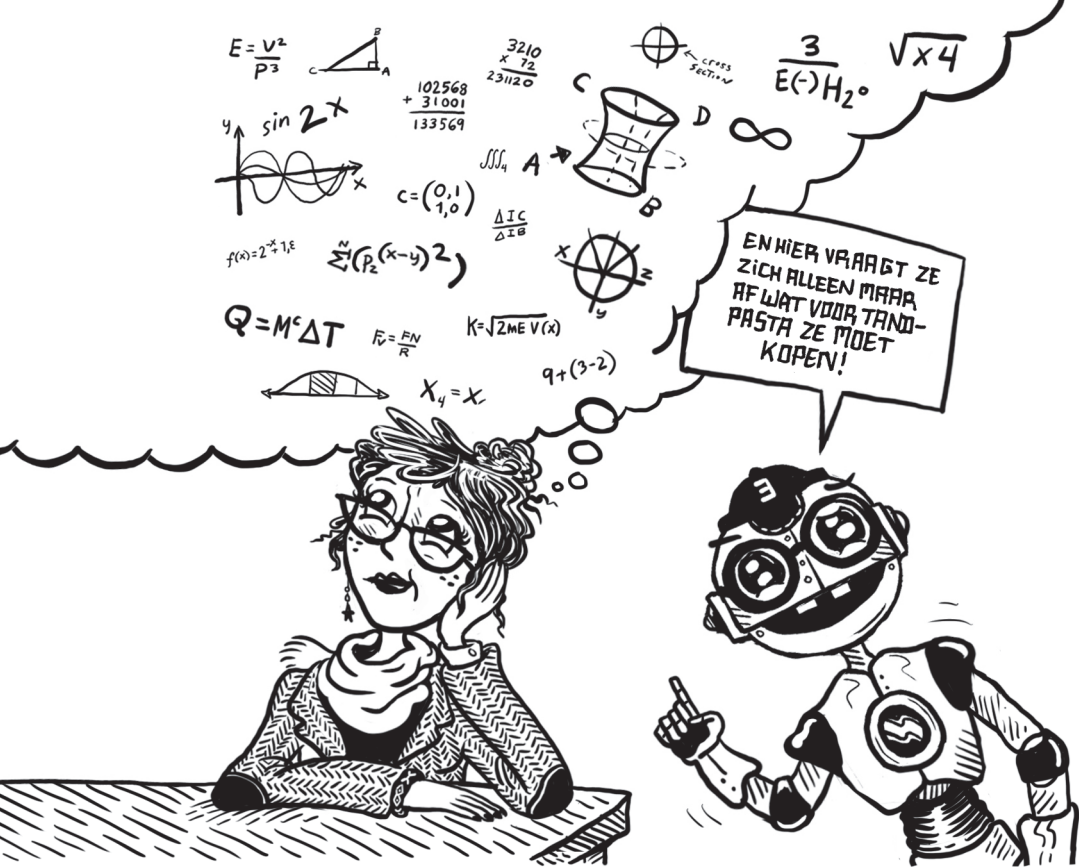
een geavanceerd gps-systeem, ontworpen door mama, dat de snelste route zoekt door middel van communicatie met de stoplichten). Dus zowel mam als pap konden bij onze gezellige bijeenkomst aanwezig zijn.

Ik kon niet wachten tot mevrouw Rakel, ons schoolhoofd, E voor altijd van school zou sturen.

Het is niet mams schuld. Niet echt. Sommige experimenten lukken gewoon niet. Zoals die film met die gestoorde wetenschapper die in een vlieg verandert. Wat een afgang.

'Het spijt me heel, heel erg ... De ongelukjes,' zegt mijn moeder tegen mevrouw Rakel, die doorgaans een hoop goed vindt maar als je het mij vraagt te mild is voor mijn moeder.

Misschien komt dat omdat ze samen in een vrese-lijke rockband spelen.

‘Ik steun Elizabeth volkomen,’ zegt mijn vader. ‘En Sammy. En Einstein Junior. En u natuurlijk, mevrouw Rakel. Kortom, ik steun alles en iedereen in deze kamer.’

‘Ik heb een kleine rekenfout gemaakt,’ gaat mijn moeder verder. ‘Of twee. Misschien drie. Heel mis- schien vier.’

Mevrouw Rakel glimlacht. Dan knikt ze meelevend. Dat doen schoolhoofden.

‘Dat kan gebeuren, Elizabeth,’ zegt ze. ‘Helemaal als je in je zoektocht naar kennis dapper iets probeert te doen wat nog nooit eerder gedaan is.’

Snap je wat ik bedoel? Veel te mild.

‘Maar,’ zegt mevrouw Rakel terwijl ze opstaat en diep ademhaalt, ‘we komen hier wel doorheen, we komen altijd door iedere spannende dag heen hier op De Kreek.’

Terwijl mam, pap en mevrouw Rakel elkaar gedag zeggen en handen schudden, hebben E en ik even een moment alleen in de gang.

‘Ik wou dat je me iets meer had gesteund tijdens mijn eerste schooldag,’ zegt E.

Als ik niet had geweten dat hij een robot was, zou ik kunnen zweren dat hij in tranen ging uitbarsten.

‘Eerlijk gezegd, Samuel, voelde ik me ietwat verloren. In de war. Verbijsterd. Sprakeloos. Wie zou dat niet hebben? Het was mijn eerste dag. En ik ben niet zoals de andere jongens en meisjes.’

Oké.

Nu voel ik me ook rot.

HOOFDSTUK 7

Ho, wacht even.

Voor iedereen in een huilebalk verandert omdat E op z'n kop kreeg tijdens zijn eerste schooldag, zal ik je even vertellen waarom mam haar excuses moest aanbieden voor Error.

Nee, wacht. Ik ga je vertellen waarom mijn moeder haar excuses aan mij had moeten aanbieden in plaats van aan het schoolhoofd.

Laten we even kort samenvatten wat er gebeurde vóór die vergadering tussen ouders, leerling, schoolhoofd en robot.

Oké. Zodra we op school aankwamen, veroorzaakte Error bijna een rel.

‘Gegroet, hallo allemaal!’

(Dat zegt E, niet ik.)

Ik schud mijn hoofd en wens dat ik onzichtbaar ben – maar dat is moeilijk voor elkaar te krijgen als je door de gangen loopt met een brommende, klikkende plastic robot van één meter zestig lang, met knobbelknieën en wit-blauwe oogballen.

‘Is dat een robot in onze school?’ vraagt iemand.

‘Nee. Dat is een ridder in een glanzend harnas,’ snauw ik terug.

‘Is dat een robot?’ vraagt een ander meisje.

‘Nee. Dat is een actiefiguur uit mijn levensgrote Star Wars-collectie.’

Voor iemand dezelfde stomme vraag kan stellen komt Cooper Elliot, die waarschijnlijk mijn grootste vijand in dit heelal is, de gang door rennen. Vlak voor mijn neus blijft hij staan.

‘Hey, druiloor.’

Ja. Zo noemt Cooper Elliot mij. Altijd.

‘Ik zie dat je een vriend mee naar school hebt gebracht. Slimme zet. Je had er een nodig.’

‘Hij is mijn vriend niet,’ zeg ik terwijl ik zo ver mogelijk van E probeer weg te schuifelen, wat vrij moeilijk is omdat Cooper in de weg staat.

Dan begint de grote aap het mij echt moeilijk te maken. ‘R2-D2 hier is niet je vriend?’

‘Nee. Hij is een van m’n moeders domme experimenten.’

‘O, net zoals jij dus? Laten we eerlijk zijn, Sammy, jij was je moeders domste experiment ooit!’

‘Pardon,’ zegt E terwijl hij Cooper Elliot op de schouder tikt met een van zijn klemmen, die handen moeten voorstellen. ‘Was dat een grap? Zo ja, dan zal ik nu geamuseerd giechelen.’

‘Nee,’ zegt Cooper en hij doet een stapje terug. ‘De enige grap hier ben jij, lopend blikvoer. Jij en druilloor.’

‘Eerlijk gezegd is mijn broers naam Samuel, niet druilloor.’

Heel eventjes voelt het goed om een RoboCop te hebben die voor me opkomt. Ik bedoel, zijn handklemmen werken met hydraulica. E kan een kokosnoot verpulveren met die klemmen. Of Cooper Elliots neus.

‘Je bróér? Dat is pas lachen!’ Cooper houdt zijn buik vast van het schateren. ‘Druilloor is je broertje?’

‘Correct. Maar zoals ik eerder al zei, is zijn echte naam Samuel.’

'Hey, jongens, raad eens?' brult Cooper door de gang.
'Druilloors broer is een robot! Ze zijn BROERBOTS!'

Dat goede gevoel waar ik het over had? Dat is nu weg.

Voorals iedereen over mij en E begint te praten.
En geloof me, ze zeggen niks aardigs.

HÉ WALL-E
IS OP BEZOEK!

NAH, Hij Lijkt
MEER OP EEN
POWER RANGER!

WAT IS ZILVER EN
TREKT VLIËGEN AAN?
ROBOPOEP!

W
O
W!

IS DAT
DIE ENE
UIT
STAR?
WARS?

IS CHEWBACCA
ER OOK?

HÉ
ROBOGEK!

VOLGENS MIJ IS
DAT DE NIEUWE
SNOEPAUTOMAAT.

WAT KRIJG JE
ALS JE EEN
ROBOT OP EEN
TRACTOR ZET? EEN
ROBO-
BOER!

WAT LEGT
EEN ROBOT
TUSSEN ZIJN BROODJE?

EEN
BATTERIJ!

HEY, ROBOT,
ROEST IN VREDE!

ROBOTS
VOOR
DUMMIES

IK BEN
VER-
LIEFD!

K
L
I
K

ZIJN ER GISTERAVOND
ALIENS
GELAND?

IK
WIST
VAN NIKS!

VREEMDSTE
INVALLEERKRACHT
OOIT.

HOOFDSTUK 8

Maar die voorspelbare, eerste pesterijen waren natuurlijk niet waar de vergadering over ging.

Heb je even? Mooi. Ik geef je de samenvatting.

Goed. E en ik kwamen eindelijk aan in het lokaal van mevrouw Kunkel. Ze wilde beginnen met spelling en grammatica. E? Die wilde beginnen met opscheppen.

‘Zal ik “Kirgizië” spellen?’ vraagt hij met zijn arm omhoog gestoken.

‘Eh, dat staat deze week niet op onze lijst,’ zegt mevrouw Kunkel.

‘Of misschien “tête-à-tête”? Of “zeppelin”? Of “gigantisch”?’

‘Zoals je ogen?’ grapt Cooper Elliot.

Mevrouw Kunkel werpt Cooper een strenge blik toe. ‘Laten we met grammatica beginnen ...’

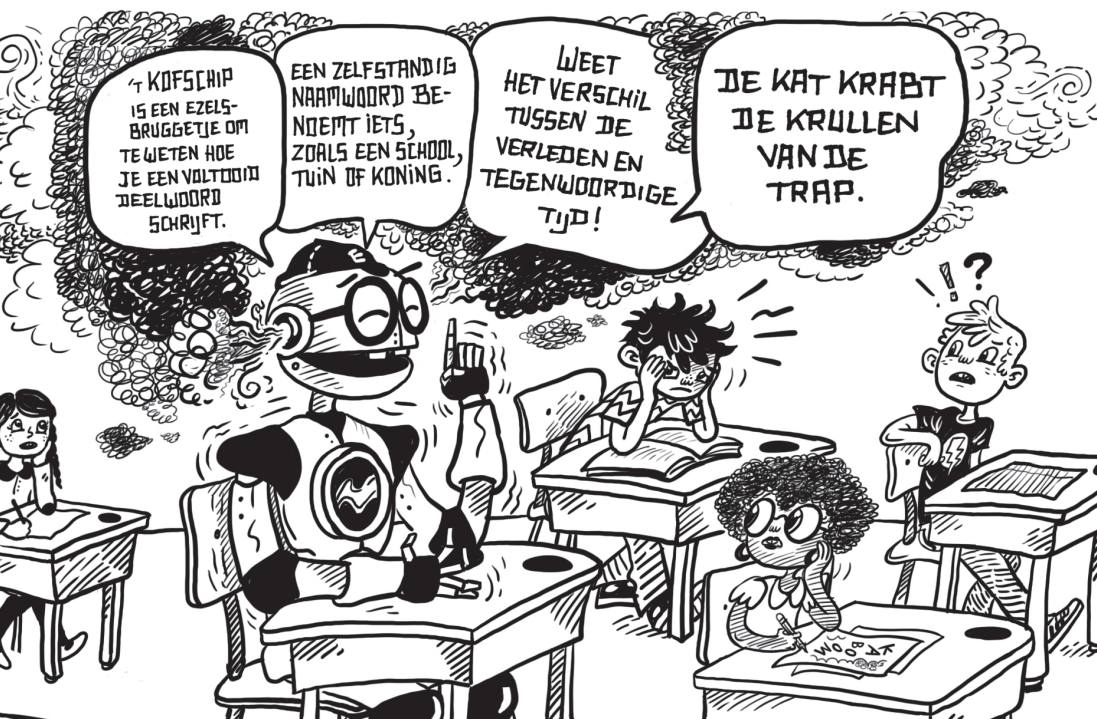
En weer steekt E van wal. ‘Persoonlijke voornaamwoorden, zoals ik, jij, hij, hem of ons, kunnen als onderwerpsvorm of als niet-onderwerpsvorm gebruikt worden.’

‘Dat klopt,’ zegt mevrouw Kunkel. ‘Maar wacht voortaan even tot ik je iets vraag, E.’

“Je” is ook een persoonlijk voornaamwoord. Het is een mooi voorbeeld van zo’n niet-onderwerpsvorm.’

Het wordt nog erger. Veel, veel erger.

E begint op te warmen. Letterlijk. Ik zie wolkjes stoom uit zijn oren komen.

En zo gaat het ook tijdens wiskunde, aardrijkskunde en zelfs tijdens de gymles, waar E een rel veroorzaakt door meneer Stringer – die meer dan honderd kilo weegt – te gebruiken als gewicht.

Het volgende 'incident' vindt plaats tijdens de lunch in de eetzaal.

Bobby Klaassen gooit een mandarijntje naar Tom

Heffernon. E, de geniale robot, ziet het ding vliegen, merkt dat het rond is en ‘concludeert’ (zijn woorden, niet die van mij) dat we nog steeds gymles hebben. Hij denkt dat we slechts van gymzaal gewisseld zijn. Ja, E denkt dat eetbal een sport is – zoals basketbal, maar dan zonder het veld.

En dus begint E aardappelschijfjes naar Bobby Klaassen te smijten.

Tom Heffernon ziet hoe E de aardappelhapjes gooit en denkt dan dat de robot degene is die de mandarijn naar hem toe heeft gesmeten. Hij gebruikt zijn lepel om een lading puree te lanceren, die tegen E's hoofd kwakt.

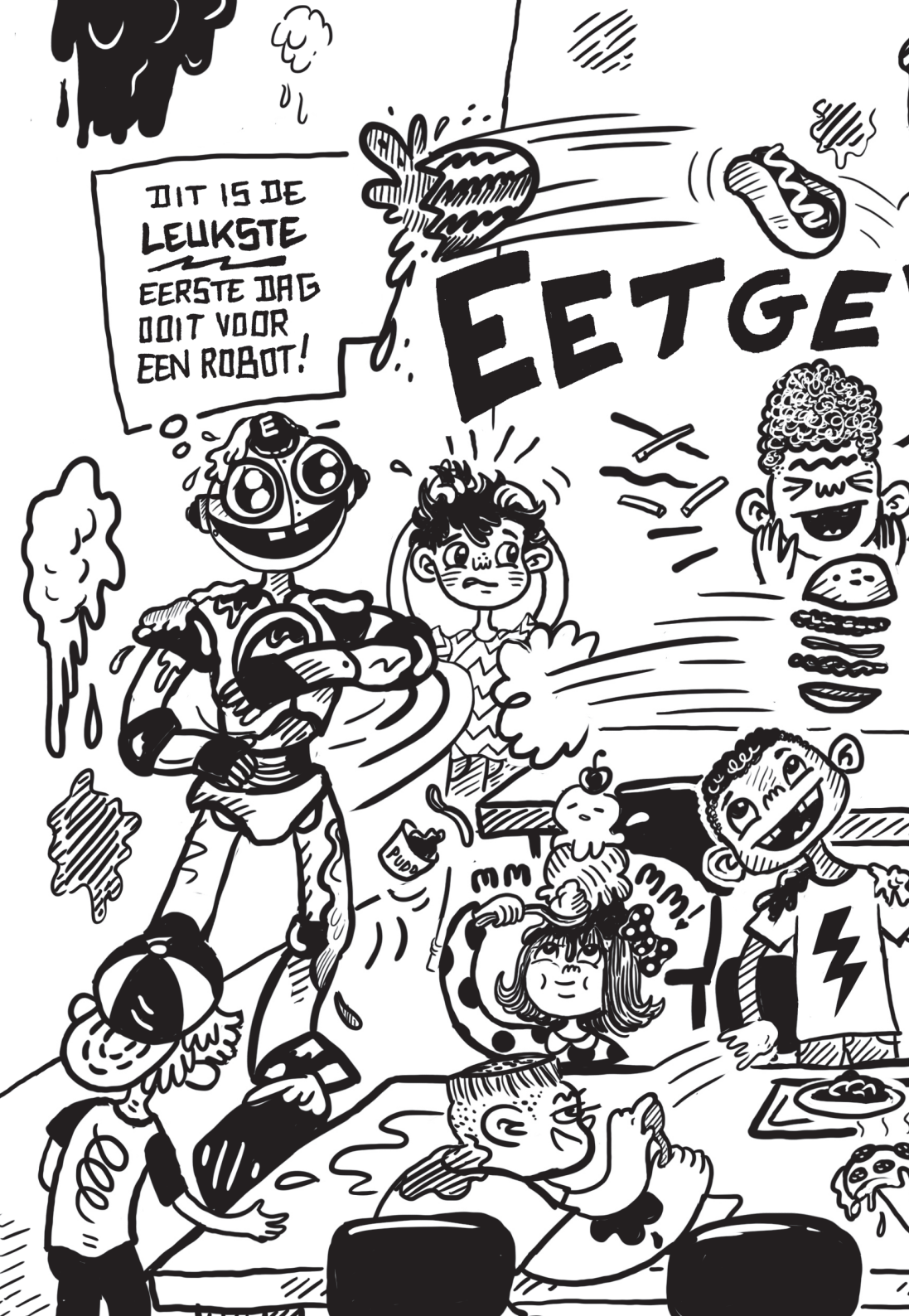
Intussen gooit Bobby Klaassen, die door E bedolven is onder de aardappelhapjes, handen vol bonen richting E.

Robots voelen eerst, dan denken ze en dan handelen ze. Dus eerst voelt E dat er puree van zijn hoofd druipt en dat er bonen van zijn borstkas glijden. Dan calculeert hij snel een paar dingen. En dan, als reactie, vuurt hij terug. Hij grijpt de fruitsalade en hamburger van mijn dienblad – de ene vliegt naar Heffernon, de andere naar Klaassen.

Het duurt niet lang voor de hele eetzaal meedoet.

DIT IS DE
LEUKSTE
EERSTE DAG
DOIT VOOR
EEN ROBOT!

EETGE

VECHT!!!

IK HEB EEN
GROTERE
DWEIL
NODIG.

DAT IS PAS
FASTFOOD!

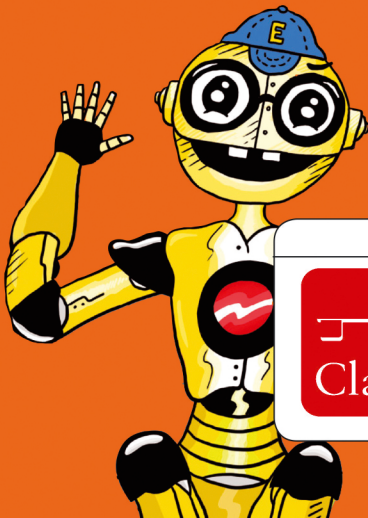
8
LHÉ!

PATS!

Sammy Hayes-Rodriguez is een buitenbeentje. En dat wordt alleen maar erger wanneer hij van zijn geniale moeder een sprekende, wandelende robot mee naar school moet nemen. Een robot met de naam E. Sammy is gewend aan robots: zijn hele huis loopt er vol mee, maar deze robot denkt niet alleen dat hij Sammy's broer is ... hij is ook een nóg grotere nerd dan Sammy zelf. Is E Sammy's ticket naar Loserstad? Of kan hij bewijzen dat het cool is om raar te zijn? En wat voor geheim houdt E achter? Zet je schrap, want dit wordt een duizelingwekkend avontuur!

*Een grappig geïllustreerd boek over een maffe robot
die de hele school op stelten zet.
Voor vreemde snuiters vanaf 10 jaar.*

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044824308

9 789044 824308